

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

13.daļa: Virsotņu Ceļš.

3.nodaļa: Vispārības Labumam.

160.

Pasaule ir sadarbības vainags. Zinām daudzus līdzīgus jēdzienus – sadarbība, sadraudzība, vienība – tie ir vissirsnīgākie apvienības pamati – kā bākas tumsā. Ne izbīties vajadzētu cilvēkiem pie domām par tuvinieku laimi, bet priecāties vajadzētu, jo tuvinieka laime ir arī mūsu laime. Svētvaroņi neatstāj Zemi, iekams nav izdziedētas ciešanas. Vesela sadraudze var viegli dziedināt drauga brūces – vajag tikai attīstīt mākslu domāt virzienā uz labo. Un tas nav viegli ikdienas rūpēs. Bet gara varoņu piemērs var uzmundrināt un iepludināt jaunus spēkus.

161.

Cilvēku nelaimes ceļas no neprasmes ietvert apziņā labu un ļaunu zīmju pavedienus. Cilvēce, vispirms, piemēro zīmes savai nākotnei, viņa, vispirms, domā caur sevi, un noslēdz pasauli ar sevi. Vai ar tādiem izmērījumiem var būt pareizs priekšstats? Šīs nebrīvības galvenās un šausmīgās sekas izpaužas tai apstākļi, ka daudz kas labs un derīgs stājas rindā ar kaitīgo. Neskaitāmi ir piemēri, kad nākotnei saņemto norādījumu pielāgo tuvākai stundai un tas zaudē savu vērtīgo uzdevumu. Dažreiz veselu tautu liktenis ietverts vienkāršā formulā, bet cilvēks grib personīgi uzsūkt sevī vesela kolektīva jēgu, un gatavā formula izrādās sadrumstalota, kā rupjas rokas sagrauta skulptūra. Šis pašaprobežotības rupjums būs viskaitīgākais vērtīgu iespējamību sabrukšanas elements.

Gaišo pasaļu pavedienus izlieto ikdienas pielāpīšanai, kurpretim pasaules uzdevumu saskaņojumi nebūt neizveidojas bieži. Tāpēc ar trīsām, visu aptverot, tuvojieties pasaules uzdevumiem. Caur katastrofu plaisām sajūtīsiet zemes drebēšanu, bet pa to pašu klinti uzkāpiet pasaules izpratnes sfērā.

Vai tam, kas izbārstījis pasaules graudus savā dārzā, bet prieks tam, kas atdevis katru izpratnes graudu vispārības labumam. Tā ir pavēle tiem, kas nonākuši pie pasaules uzdevumiem.

162.

Grūti domāt, cik maz ir cilvēku, kas ir vēlēšanās pārņemti dot visu, dot izplatījumam, dod neredzamajām pasaulēm, dot tieši nepazīstamu cilvēku zināšanai. Šī abstrahēšanās no parastās pasaules rada jaunu domāšanu. Nav viegla eksistēšana izplatījumā, cilvēkiem, kam nav atvērušās acis. Ja ceļš atrodas ārpus pilsētu ielām, tad sirds spēj izturēt indīgo vielu spiedienu. Citādi neiedomājami grūti satilpināt laicīgo ar mūžīgo.

163.

Apbrīnojami, kā cilvēki samaitā sevi bez kāda prāta un jēgas. Jābrīnās, cik lielā mērā cilvēki laupa sev nolemtās iespējamības. Jābrīnās, cik ļoti cilvēki sašaurina savas iekrātās robežas.

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

13.daļa: Virsotņu Ceļš.

3.nodaļa: Vispārības Labumam.

Mēs sakām – labāk kļūdīties darbībā, nekā bezdarbībā. Iedrosme rīcībā jau pati sevī satur attaisnojumu, sasprindzējot un ar to pavairojot enerģiju. Vai gan bezdarbība aizdedzinās elpošanas uguni? Aizrādot uz nepieciešamību darboties kopīgi ar Mums, Mēs jūs ieraujam sevišķa sprieguma spirālē. Patiesi, šajā spirālē var iet tikai augšup; to vajag saudzēt kā visdārgākās enerģijas dzinēju. Aicinām iet ar Mums nevis vēlēdamies apspiest, vai pamazināt, bet vēlēdamies stiprināt vai pacelt ar lieti derīgām darbībām.

Uguns, uguns, nonāc uz tiem, kas no izplatījuma iegūst tavas strūklas! Kam debesjums ir tvirtāks minerāls par zemes dzīlēm. Kam gaiss ir akmens stāvoklī un akmens ir kā caurredzams vads.

Manējie, nāciet ar Mums cauri uguns viļņiem. Lai tā jūs neapdedzina un kalpo labumam!

164.

Sasniedziet un uzvariet. Ne sevis labā uzvariet, bet jūsu uzvarētāja stāvoklis nozīmīgs kopējam labumam.